

Kirkko, usko ja pappi

21.11.2008 12.54 | Kaj Granlund | Yleinen

Meidän kylältä hävisi seurakunta eli tapahtui seurakuntaliitos. Sen mukana meni pappi ja sulkeutui kirkkoherranvirasto. Jonkun nettisivun alareunasta kuulemma löytyy meidän palvelupisteen aukioloajat, tiedä häntä. En sure liitosta, mutta joudun usein pohtimaan mikä on kirkon rooli ja miksi ylipäänsä vielä olen kirkon kirjoilla. Toistaiseksi olen voinut selittää jäsenyyteni sillä, että kirkon kautta kanavoituu melkoinen määrä kehitysapua, johon kirkollisveron muodossa osallistun. Pinna kuitenkin kiristyy sitä mukaa kun vanha puukirkkomme rapistuu ja on valmis kuopattavaksi viereiselle hautausmaalle.

Kirkon dogma on hukassa. Dogma eli oppi on muodostettu alkukirkkoa seuranneina vuosisatoina, eikä sitä muutamia Wittenbergin kirkon seinälle vuonna 1517 painettuja teesejä lukuun ottamatta juuri ole muutettu.

Pitääkö uskon perustua dogmaan vai onko usko tästä erillinen asia? Kirkon mielestä ei, ja siksi se yhä useammin ajautuu törmäyskurssille muuttuvan yhteiskunnan kanssa. Milloin kyseessä ovat naispappit, milloin sukupuolikysymykset. Odotan mielenkiinnolla sitä hetkeä kun kirkon on uudistuttava ja tultava saarnastuoliltaan takaisin kansan pariin?

Kirkon virallisen liturgian mukaan tavallisia ihmisiä kaivataan, mutta käytäntö lienee se, että ihmiset pikemminkin ovat kirkolle vain kiusallinen ongelma ja tulolähde. Oman taloutensa takia kirkko joutuu kamppailemaan kaupallisen ja uskonnollisen roolin välissä. Kaupallinen kirkko tarjoaa jäsenilleen seremoniapalveluita kuten häitä ja hautajaisia. Seremonian päärooliin on istutettu pappi, jonka virka yhä enemmän alkaa muistuttaa joulupukin virkaa. Hyvin pyntätty, puheensa osaava virkamies, joka tulee kun maksetaan ja lähtee, kun lahjat on jaettu. Kirkon uskonnollinen merkitys kansalle näkyy vain kabineteissa,

enkä voi kuin kunnioittaa niitä pappeja, jotka löytävät rauhan itselleen kirkon, uskonsa ja yhteiskunnan puristuksessa
